

ту съ отвращение си мисля за града съ шума,
съ мъглитѣ зиме, съ гаргитѣ, снѣга, дима
и всѣкидневия, лишени
отъ пориви на гнѣвъ, на скръбъ или възторгъ, —
загърнатъ въ себе си, презрителенъ и гордъ,
къмъ всичко пълненъ съ омерзение, —

ту съвѣстѣта ме бие съ моя здравъ инстинктъ,
защото съмъ непоковаренъ народенъ синъ,
въ когото земна сила дреме, —
и въ чувствата мжтилка все ще преври,
и грубостѣта на моя духъ ще огори
презъ всепояждащето време.

Тѣй въ житното поле, което се бѣлѣй,
азъ се възраждамъ като древния Антей,
едва докосналъ съ кракъ земята, —
и сѣщамъ въ слѣпитѣ очи кръвъ какъ шуми,
щомъ цѣвналиятъ облакъ глухо прогърми,
и нивитѣ залюшка вѣтъръ.